

Historia, literatura i teologia Nowego Testamentu

Sesja 20: Dzieje Apostolskie do Pięćdziesiątnicy (Dzieje Apostolskie 2)

Dr Ted Hildebrandt

A. Fragmenty „my” — druga podróż misyjna [00:00-4:29]

A: Połącz AC; 00:00-9:18; 2-3 fragmenty MJ i Rzymu „My ”

Witamy ponownie, kontynuujemy nasze dzisiejsze wykłady na temat Dziejów Apostolskich i przeprowadziliśmy wstępny przegląd struktury Dziejów Apostolskich, w jaki sposób przechodzi ona od Piotra w centrum Jerozolimy do Pawła i struktury końca ziemi Dzieje Apostolskie 1:8. Przyjrzelśmy się różnym rzeczom, jeśli chodzi o Łukasza i tło, a być może kiedy o tym pisze i jak wydaje się, że otrzymuje słowa i porównania Piotra i Pawła i przeszliśmy przez to. Teraz chciałbym przyjrzeć się: czy Łukasz naprawdę napisał tę księgę? I chciałbym bardziej skupić się na Łukaszu i zapisie Łukasza o sobie w tej księdze trochę. Mamy to, co nazywamy „fragmentami my” i są pewne miejsca, w których mówi, że zrobili to i zrobili tamto. Łukasz w Dziejach Apostolskich 1 mówi „w ich języku”, cóż, jasne jest, że nie jest Żydem, kiedy mówi „w ich języku”. Więc używa tam trzeciej osoby. Jednak w niektórych miejscach Dziejów Apostolskich jest napisane: „oni zrobili to, oni zrobili tamto”, a potem nagle Bóg to zmienia: „my zrobiliśmy to, a my zrobiliśmy tamto”. Można więc prześledzić, gdzie Łukasz był z Pawłem w wyniku tych fragmentów „my”. Są one nazywane fragmentami „my” i są trzy z nich, które chciałbym rozwinąć w szczególności w Drugiej Podróży Misyjnej apostoła Pawła. Paweł udał się w Pierwszą Podróż Misyjną do centrum Turcji. Podczas Drugiej Podróży Misyjnej zostawił Barnabę i Jana Marka. Udali się na Cypr, a Paweł zabrał Sylasa i zasadniczo przejechali przez Turcję, aż do północno-zachodniej Turcji. Chciał udać się do Efezu, ale Duch poprowadził go na północ wokół prowincji Azji. Zamiast tego udali się do miejsca zwanego Troas, które znajduje się na południe od Troi w północno-zachodniej Turcji. Troas to miejsce, w którym zaczyna się „my”. Tak więc na przykład w rozdziale 16, to jest o Drugiej Podróży Misyjnej, „Paweł i jego towarzysze

przemierzali krainę Frygii, Galację, która była zachowana”. A potem jest dalej, „gdy przybyli do granicy Myazji, próbowali wejść. Po tym, jak Paweł ujrzał wizję, oto wizja macedońska: „przejdź do Macedonii i pomóż nam”. Po tym, jak Paweł ujrzał wizję, natychmiast przygotowaliśmy się do wyjazdu do Macedonii, dochodząc do wniosku, że Bóg powołał nas do głoszenia im ewangelii. „Gdy oni przejdą, a potem, gdy ty pójdziesz”. Tak więc zasadniczo udaje się z Troady do Filipi, a następnie w rozdziale 16 mamy tę sytuację z filipińskim strażnikiem więziennym. Paweł wypędza tego demona z wróżbiarskiej dziewczyny, właściciele tracą pieniądze na tej dziewczynie, ponieważ zarabiali pieniądze, na niej prorokowała przyszłość, Paweł wypędza demona, ci faceci nie mogą już zarobić żadnych pieniędzy na tej dziewczynie. Wściekają się na Pawła, więc wrzucają go do więzienia.

Więc teraz Paweł jest w więzieniu. Jest tam strażnik więzienny z Filipi, śpiewają w więzieniu nocą i w końcu przychodzi anioł i otwiera drzwi. Strażnik więzienny z Filipi jest gotowy popełnić samobójstwo, a Paweł zostaje uwolniony, a strażnik więzienny z Filipi pyta: „co mam czynić, aby zostać zbawionym?” — świetne stwierdzenie. Paweł odpowiada: „uwierz w Pana Jezusa Chrystusa, a będziesz zbawiony”.

B. Fragmenty „my” — Trzecia podróż misyjna [4:29-5:33]

Ale co się dzieje, gdy Paweł opuszcza Filipi? „My ” idzie z Troady w północnej Turcji do Filipi. Filipi zostało nazwane na cześć Filipa Macedońskiego, o czym mówiliśmy wcześniej. Ale w Filipi, gdy opuszcza Filipi, w rozdziale 17 jest powiedziane „i przeszli przez Antipolis i Apolonię , i przybyli do Tesaloniki”. Więc z Filipi schodzi do Tesaloniki lub współczesnych Salonik. Kiedy tam schodzi, „oni ” zaczynają się od nowa. Więc najwyraźniej Łukasz został w Filipi. Więc z Troady do Filipi podczas Drugiej Podróży Misyjnej.

A potem, podczas Trzeciej Podróży Misyjnej, zgadnijcie, co się stało? Paweł znowu przemierza Turcję i w górę i w dół, a kiedy znowu dociera do Filipi, nagle „my ” znowu się zaczyna. Więc „my ” znowu się zaczyna w Filipi, gdzie Łukasz przebywał,

a kiedy Paweł znowu przychodzi, „my” się zaczyna. Widzimy więc, że Łukasz jest bardzo precyzyjny w tym historycznym zapisie, kiedy jest z nimi, a kiedy nie, używając tych „my”. Następnie, podczas Trzeciej Podróży Misyjnej, udaje się do Filipi, a następnie „my” podróżuje z Pawłem aż do Jerozolimy. Kiedy powiedzieliśmy, że Paweł podczas Trzeciej Podróży Misyjnej zbierał pieniądze dla biednych ludzi w Jerozolimie, więc Łukasz jest z nim całą drogę z Filipi, a następnie z powrotem do Jerozolimy. Następnie przez dwa lata, kiedy Paweł jest w więzieniu w Palestynie, Łukasz jest tam. To są „fragmenty my”, kiedy Paweł jest w więzieniu w Cezarei. Jerozolima, a następnie Cezarea, Łukasz, to są „my przejścia”. Tak więc Łukasz podróżuje z Pawłem w Drugiej Podróży Misyjnej, z Troady do Filipi, a w Trzeciej Podróży Misyjnej z Filipi do Jerozolimy.

C. „My” przejścia — Podróż do Rzymu z Pawłem [5:33-9:18]

A potem jest wielki rozdział w Dziejach Apostolskich 27, gdzie Paweł odwołuje się do Cezara. Odwołuje się do Cezara, gdy mieli go odesłać z powrotem do Jerozolimy i wiedział, że jeśli zostanie zabrany z powrotem do Jerozolimy, zostanie zabity.

Przygotowywali spisek. Mieli go napaść i zabić w drodze do Jerozolimy. Więc Paweł wie, że musi coś zrobić. Odwołuje się do Cezara i mówi: „Jestem obywatelem rzymskim, odwołuję się do Cezara”. Więc teraz muszą go odesłać do Rzymu, więc przyprowadzają Agryppę i mówią: „O co oskarżymy tego faceta? Odeślemy go do Cezara i musimy go odesłać z jakimiś zarzutami”. Więc oskarżają go, a następnie wysyłają do Rzymu. Kiedy to robią, wysyłają go tą łodzią, a ta łódź płynie przez Morze Śródziemne i do Włoch, do Rzymu. Podczas podróży nadchodzi burza i łódź się wywraca. Ta katastrofa statku ma miejsce w Dziejach Apostolskich 27 i opowiada nam o wyrzucaniu wszystkich towarów za burtę, próbując odciążyć statek. Zamierzają zacząć wyrzucać więźniów za burtę, ale Paweł ostrzega ich, aby tego nie robili i ostatecznie rozbijają się na tej wyspie Malcie. Ale to, Dzieje Apostolskie rozdział 27, niektórzy twierdzą, że jest jednym z najlepszych starożytnych opisów podróży morskich, jakie masz ze starożytnego świata. To jeden z najlepszych opisów podróży we wczesnych zapisach, które mamy, więc to Dzieje Apostolskie rozdział 27. Paweł, a swoją drogą, Łukasz jest z nimi, to również „my

przejścia”. Innymi słowy, Łukasz idzie z Filipi do Jerozolimy i jest z Pawłem dwa lata w Palestynie, a kiedy Paweł idzie do Rzymu, Łukasz jest z nim, to są „my przejścia”.

Więc, a następnie, co jest tutaj również interesującym fragmentem, to jest po *Dziejach Apostolskich*, to jest po *Dziejach Apostolskich* w 2 Tymoteusza 4:11. To było, kiedy Paweł po raz pierwszy przybył do Rzymu, prawdopodobnie około 63 r. n.e., a 2 Tymoteusza jest po tym, jest bardziej jak 67 r. n.e. To jest około pięć lat później i 2 Tymoteusza 4:11. Mówi to podczas tego, co nazywają Drugim Uwięzieniem Rzymskim Pawła. Paweł był prawdopodobnie pochowany w Rzymie dwa razy. Wczesny czas w *Dziejach Apostolskich* to około 63 r. n.e., a następnie najwyraźniej później, około 67 lub 68 r. n.e. 2 Tymoteusza rozdział 4:10 mówi, gdy Paweł mówi „Demas bowiem, ponieważ umiłował ten świat, opuścił mnie i udał się do Tesaloniki. Krescens udał się do Galacji, a Tytus do Dalmacji. Tylko Łukasz jest ze mną. Tylko Łukasz jest ze mną”. Więc oto Paweł w Drugim Uwięzieniu Rzymskim. Najwyraźniej Łukasz jest nadal z nim w tym momencie. Łukasz jest lekarzem, prawdopodobnie opiekuje się Pawłem. „Tylko Łukasz jest ze mną. Weź Marka i przyprowadź go ze sobą” — mówi do Tymoteusza i mówi: „Tymoteuszu, weź Marka i przyprowadź go”. Pamiętaj o Janie Marku, pamiętaj o rozłamie, który był między Pawłem a Janem Markiem. Paweł pod koniec swojego życia wzywa Jana Marka, aby przyszedł, „ponieważ jest pomocny dla mnie i mojej posługi. Gdy przyjdiesz, przynieś płaszcz, który zostawiłem u Karposa w Troadzie, i moje zwoje, zwłaszcza pergaminy”. Więc Paweł prosi o swój płaszcz, najwyraźniej jest tam zimno. Więc prosi o swój płaszcz i po prostu pamiętaj, aby zabrać zwoje, szczególnie pergaminy. I to jest piękne stwierdzenie w 2 Tymoteusza 4:11, wskazujące, że Łukasz nadal jest z Pawłem podczas Drugiego Uwięzienia Rzymskiego. Więc to jest tło z Łukaszem.

D. Styl Łukasza i Teofil [9:18-11:22]

B: Połącz DE; 9:18-13:22; Teofil i cel *Dziejów Apostolskich*

Słownictwo i styl Ewangelii Łukasza i *Dziejów Apostolskich* są bardzo podobne. Ewangelia Łukasza jest napisana w bardzo klasycznym, wysokim stylu. Struktury zdań są znacznie dłuższe, bardziej wyrafinowane w sposobie pisania. *Dzieje Apostolskie* są

napisane w ten sam sposób. Podczas gdy Łukasz ma setki słów, które są tym, co nazywa się *hapax legomena*, gdzie użyto ich tylko raz, bardzo rzadkie słowa. Dzieje Apostolskie również zostały napisane w bardzo wyrafinowanym stylu, bardzo literackim stylu i klasycznym rodzaju stylu. Tak więc Łukasz i Dzieje Apostolskie są bardzo podobne.

Obie księgi są napisane do Teofila. Jest on nazywany najdostojniejszym Teofilem, a Łukasz rozdział 1 wersety 1-4 pisze o tym i identyfikuje go jako najdostojniejszego Teofila. Dzieje Apostolskie rozdział 1 również identyfikują go jako Teofila. Niektórzy ludzie myślą, że jest to bardziej przydomek lub cognomen. Rozbijają to słowo. Możesz zobaczyć, że słowo *theo* tutaj oznacza Boga. *Philos*, jest jak Filadelfia, miasto Filadelfii, miasto braterskiej [*adelphos*] miłości. *Philos* oznacza „miłość”. Więc ten Teofil oznacza „miłośnika Boga”. Więc niektórzy ludzie myślą, że te księgi są napisane do każdego, kto jest miłośnikiem Boga. Problem polega na tym, że kiedy mówi „najdostojniejszy Teofilu”, wydaje się to być bardziej tytułem. Jest najdostojniejszym Teofilem, to znaczy jakimś urzędnikiem rządowym, jakąś osobą godną, a jego imię brzmi Teofil. Więc traktuję to jako prawdziwe imię i że jego stanowisko to „najdostojniejszy Teofilu”. Myślę, że Łukasz pisze to w celu wyciągnięcia Pawła z więzienia, a Paweł musi stanąć przed Cezarem. Więc pisze o Pawle, mówiąc: „Teofilu, czy możesz pomóc temu facetowi, oto historia Pawła. Mówię ci to, żebyś znał całe tło tej sprawy, kiedy będziesz go bronił”.

E. Dlaczego Łukasz napisał Dzieje Apostolskie? Katechetyczne i historyczne [11:22-13:22]

Dlaczego Łukasz napisał Dzieje Apostolskie? Chcę tylko przedstawić kilka sugestii i przejdziemy przez to dość szybko. Katechetyczne instrukcje dla Teofila. Teofil może być młodym wierzącym, a Łukasz spisuje historię Jezusa i opowiada o historiach, aby poznać historyczne tło Jezusa, a także zna tło Piotra i Pawła oraz wczesny kościół. Czym więc jest katecheza? Dzisiaj uczysz się katechizmu. Gdybym powiedział ci, jaki jest główny cel człowieka? Większość ludzi, którzy studiowali wyznanie westminsterskie, które, jak dorastałem, wyznawałem: głównym celem człowieka jest wychwalanie Boga i cieszenie się Nim na zawsze. Bóg jest duchem, nieskończonym,

wiecznym, niezmiennym w swojej mądrości... Uczyliśmy się tych katechizmów, gdy byliśmy dziećmi. Katechizm westminsterski, jakiś uczeń w klasie wspomniał dziś o wyznaniu heidelberskim. Więc masz te wyznania, a wyznania są używane w dużej mierze do szkolenia młodych ludzi w tym, w co wierzymy. W co wierzymy, a zatem ten katechetyczny cel polega na tym, że Łukasz i Dzieje Apostolskie mogły zostać napisane, aby zasadniczo nauczyć Teofila, czym jest chrześcijaństwo. Funkcja katechetyczna Teofila nie polega tylko na obronie Pawła, ale właśnie z tego powodu.

Po drugie, to historia. Dzieje Apostolskie to księga historyczna, ale nie jest to historia całego kościoła. To nie jest kompletna historia całego kościoła. Skupia się na apostołach Pawle, Tomasz, całej rzeczy, którą zrobił Tomasz, Filipie i wielu innych apostołach nie jest wspomnianych po pierwszych kilku rozdziałach Dziejów Apostolskich. Apostołowie zasadniczo wymierają, rozprzestrzeniają się i rozchodzą po całym świecie, a następnie rzecz koncentruje się na trzech podróżach misyjnych apostoła Pawła. Więc to nie jest kompletna historia. Chociaż jest to historia wczesnego kościoła, jest ona widziana oczami tego Pawłowego rodzaju skupienia na tym, co zauważyliśmy wcześniej.

Obawy apologetyczne F. Łukasza i prześladowania chrześcijan – oskarżenie ateistów [13:22-17:21]

C: Połącz FG; 13:22-21:10; Powody wczesnych prześladowań

Apologetyka, niektórzy wzięliby Dzieje Apostolskie i zobaczyliby w niej apologię przeciwko Żydom. Żydzi zawsze, gdziekolwiek Paweł się udaje, podburzają Kaina przeciwko niemu i prześladowania. Podburzają tłumy, motłoch i zamieszki przeciwko Pawłowi. W dużej mierze dzieje się to z udziałem Żydów i myślę, że w pewnym sensie Dzieje Apostolskie próbują zdyskredytować Żydów. Pokazuje to, że ci ludzie byli po prostu wicherzycielami i dlatego nie obwiniaj Pawła za cały ten chaos. Paweł po prostu robił swoje i nie miało to nic wspólnego z jego celem, a nie było wywoływanie zamieszek, tłumów i tego rodzaju spustoszenia. Taka była żydowska odpowiedź z powodu zazdrości o apostoła Pawła, jego moc i jego nauczanie o drogach Chrystusa.

Więc jest cel apologetyczny, który broni apostoła Pawła.

Jak wspomnieliśmy, dlaczego chrześcijanie byli prześladowani we wczesnym kościele? Myślę, że ważne jest, aby to zrozumieć: dlaczego chrześcijanie byli prześladowani we wczesnym kościele? Często, gdy ludzie są prześladowani, można wnieść oskarżenie przeciwko osobie, a osoba ta może być całkowicie niewinna tych oskarżeń. Ale samo postawienie zarzutów i umieszczenie ich w gazetach sprawia, że osoba jest już potępiona. Osoba jest już potępiona przez samo wysuwanie oskarżeń przeciwko niej. To trochę tak, jakby ludzie podejmowali decyzję o osobie bez procesu, tylko na podstawie oskarżenia. Oto więc niektóre z oskarżeń przeciwko chrześcijanom. Czy ma znaczenie, czy były słuszne, czy nie? Nie ma znaczenia, ponieważ chrześcijanie zostali zabici z tego powodu, a tutaj chrześcijanie byli prześladowani w tym miejscu i wszystkie te rzeczy były nieprawdziwe. Jednym z powodów, dla których chrześcijanie byli prześladowani, było to, że byli uważani za ateistów. Teraz, dlaczego chrześcijanie, którzy czczą Jezusa i Boga Ojca, mieliby być uważani za ateistów? To dlatego, że nie czcili bogów z kamienia i srebra, którzy byli stworzeni w Efezie i innych miejscach. Więc byli uważani za ateistów, czcili Boga, którego nie można zobaczyć. Czczą, modlą się do rozrzedzonego powietrza. Nie ma nikogo. Więc dlatego chrześcijanie byli ateistami i w większości ludzie po prostu nie rozumieli, że bardzo mocno wierzyli w Boga, ale nie w bogów z kamienia i srebra. I tak jeden z wczesnych ojców kościoła, nie pamiętam kto to był, ale oni go potępiali, został skazany na śmierć jako ateista. To co zrobił, to odwrócił się do tłumu i powiedział: „Tak, tak, ok, ateści. Precz z ateistami” i wskazał na nich, że to oni byli ateistami, a nie on. Więc powiedział: „Precz z ateistami”, wskazując na nich i odwracając oskarżenie.

Powinienem wspomnieć o dwóch innych rzeczach: po pierwsze, wczesne prześladowania Kościoła w I wieku, dr Dave Mathewson porusza to w swoich wykładach tak dobrze, i zasadniczo zauważa, że te rzymskie prześladowania ze strony rzymskich Cezarów tak naprawdę nie zdarzały się zbyt często w I wieku. W I wieku większość prześladowań była dokonywana przez lokalnych potentatów w ich małych miasteczkach, którzy próbowali zadowolić Cezara i okazać swoją lojalność wobec Cezara. I tak więc

prześladowali chrześcijan w innych grupach, które miały jakiekolwiek pochodzenie, aby okazać swoją lojalność wobec Cezara, ale nie były to prześladowania obejmujące całe imperium, które miały miejsce później za czasów Dioklecjana i niektórych z tych innych i późniejszych masowych prześladowań w imperium. Więc musisz o tym pomyśleć, chrześcijanie nie byli zawsze prześladowani i wiele z tego miało miejsce na poziomie lokalnym przez lokalnych małych dygnitarzy, którzy to robili, a nie w uniwersalnym zakresie imperium rzymskiego. Myślę, że ważne jest, aby to zrozumieć.

Obawy apologetyczne G. Łukasza i prześladowania chrześcijan — kazirodztwo i kanibale [17:21-21:10]

Dlaczego chrześcijanie byli prześladowani? Byli prześladowani za ateizm, byli prześladowani również za kazirodztwo. Kazirodztwo? Teraz powiedz, o co chodziło z tym kazirodztwem? Poślubiali swoich braci i siostry. Poślubiali swoich braci i siostry. I tak powstała bliska społeczność, w której poślubialiście braci i siostry. Teraz wiemy, bracia i siostry, to nie było kazirodztwo. Kiedy zwracamy się do ludzi w społeczności jako braci i siostry, a nie jesteśmy, że byli z nimi spokrewnieni fizycznie, tak ich nazywano.

To było kolejne, pozwólcie mi to poruszyć, ponieważ właśnie wskazaliśmy, że rzymskie masowe prześladowania były bardziej lokalną opozycją, a także jeśli chodzi o prześladowania chrześcijan, tak długo jak chrześcijaństwo było pod judaizmem, judaizm miał specjalną dyspensę w rządzie rzymskim. Rząd rzymski zasadniczo pozwalał Żydom być Żydami. Teraz czasami wyrzucali Żydów z Rzymu i zobaczysz Pryscyllę i Akwilę przechodzących przez Korynt. Zostali wyrzuceni z powodu prześladowań Żydów. Ale to nie byli zasadniczo Żydzi, Rzymianie po prostu ich tolerowali i zasadniczo pozwolili im być sobą i zdali sobie sprawę, że ich nie nawrócą. Żydzi zajmowali specjalne miejsce i otrzymali specjalną rolę w imperium i nie byli zmuszani do robienia niektórych rzeczy, do których zmuszani byli inni ludzie. Chrześcijaństwo było wtedy sektą judaizmu. Dlatego chrześcijaństwo, kiedy ukrywali się pod judaizmem, było jakby inną sektą,

faryzeuszy i saduceuszy. Więc mieliście ludzi drogi lub mieliście Nazarejczyków, jak ich nazywano, po prostu po to, żeby być kolejną sektą judaizmu. Więc to trochę tak, jakby ci goście byli po prostu Żydami, pozwólcie im robić swoje, to po prostu sekta judaizmu. Kiedy chrześcijaństwo oderwało się od judaizmu i nastąpiło rozwidlenie i oderwanie się od judaizmu, a chrześcijaństwo stało samo, wtedy nadeszły prawdziwe prześladowania, ponieważ nie byli ukryci pod parasolem judaizmu.

Stali się odrębną religią i wtedy byli. Często też grupa chrześcijańska miała swoje spotkania i Rzymianie postrzegali to jako tego rodzaju tajne spotkania. Nigdy nie wiadomo, robią te rzeczy na tych tajnych spotkaniach i dlatego oskarżano ich na tych tajnych spotkaniach, że byli kanibalami, a byli chrześcijanami, ci ludzie byli kanibalami. Pili krew swojego pana i jedli jego ciało, a to jest moje ciało, które jest za was wydane, i jedli jego ciało, i pili jego krew. I tak mówili, że pierwsi chrześcijanie byli kanibalami, a zatem tych kanibali i ateistów powinniśmy wytępić. Dlaczego? Ponieważ zasadniczo komunია była źle rozumiana i postrzegali ją jako jedzenie i picie jego krwi i jedzenie jego ciała, więc byli kanibalami.

Oto więc trzy powody, dla których wczesny kościół, teraz mówimy, że są to całkowicie fałszywe powody. Ale dość szybko uczysz się w polityce, że często nie ma znaczenia, czy coś jest prawdą, czy fałszem, czy nie, ponieważ jest to zarzut, więc wysuwasz ten zarzut w kółko i w kółko, jeśli powtarzasz to samo kłamstwo w kółko, dość szybko ludzie w to wierzą. Jeśli powtarzasz to w kółko i przedstawiasz to jako fakt, dość szybko ludzie w to wierzą. Ci ludzie są ateistami; są kanibalami; mieli te tajne spotkania, poślubiają swoich braci i siostry. Ci ludzie są kazirodzy, dlatego powinniśmy oczyścić ziemię z nich. Więc chrześcijanie byli prześladowani, więc Dzieje Apostolskie są napisane w sposób, który pokazuje: „O, nie, te rzeczy są złe”.

H. Dlaczego Łukasz to napisał? Obawy misjonarzy [21:10-25:25]

D: Połącz HK; 21:10-35:50; Dlaczego i kiedy Łukasz napisał Dzieje Apostolskie

Jest pewne troski misyjne i pracujemy nad tym akrostychem CHAMP na górze.

Jest troska misyjna w tej księdze i to nawiązuje do przymierza Abrahama. Księga Dziejów Apostolskich pokazuje, że ewangelia się rozprzestrzenia, że potomkowie Abrahama rozprzestrzeniają się i niosą ewangelię całemu światu. Abraham jest błogosławieństwem dla wszystkich narodów. Więc jest ten ruch misyjny dla wszystkich ludzi. Ma to związek i można to dość wyraźnie zobaczyć w przyjściu Ducha Świętego. Duch Święty przychodzi cztery razy w Księdze Dziejów Apostolskich do czterech różnych grup ludzi i można to zobaczyć. To dość interesujące, jak przychodzi Duch.

Dzieje Apostolskie 2 są prawdopodobnie najbardziej znane, w Pięćdziesiątnicę. Duch zstępuje w Pięćdziesiątnicę i przychodzi z ogniem wokół ludzi, wieje wiatr i Duch sprawia, że mówią językami. Porozmawiamy o tym za kilka minut tutaj o mówieniu językami i cudzie. Pięćdziesiątnica to przyjście Ducha. W dużej mierze dla Żydów w Pięćdziesiątnicę wszyscy Żydzi z całego świata mieli udać się do Jerozolimy, więc masz tam Żydów z całego świata. Potem jest mówienie językami i przyjście Ducha w święto Pięćdziesiątnicy. Więc to będzie pierwszy raz w Dziejach Apostolskich 2. Drugie przyjście Ducha jest zapisane na Samarytanach w Dziejach Apostolskich rozdział 8 werset 17. Więc jest ruch w Dziejach Apostolskich 2, Duch zstępuje na Żydów. W Dziejach Apostolskich 8 zstępuje na Samarytan i wiesz, możesz zobaczyć, co się tam dzieje. Przenosi się od Żydów do Samarytan, rozszerza rozdział 8 werset 17. Następnie w rozdziale 10 werset 44 i kolejne, Duch w końcu zstępuje na Korneliusza. Pamiętaj, że Korneliusz był symbolem lub przedstawicielem pogan. Więc teraz przenosi się od Żydów, Duch Święty przychodzi przez Żydów i Duch Święty przychodzi w rozdziale 8 na Samarytan, a następnie w rozdziale 10 Duch Święty zstępuje na pogan. I tak między Żydami, Samarytanami i poganami, to prawie wszyscy w rozdziale 10 z Korneliuszem, prawda?

Ale nie, jest jeszcze jedna grupa i w rozdziale 19 wersety 1-6 w tym obszarze Paweł kładzie ręce na ludzi, a Duch zstępuje na niektórych uczniów Jana Chrzciciela. To naprawdę fascynujący fragment, ponieważ to, co masz, to i możesz sobie wyobrazić, że to się dzieje, ci ludzie przybyli do Jerozolimy, zobaczyli Jana Chrzciciela; zeszli i zostali ochrzczeni w rzece Jordan. Znają Baptystów. Jan, potem wracają do domu do Turcji lub

Efezu. Wtedy pojawia się Paweł i ogłasza im Jezusa Chrystusa, a oni mówią, kim jest Jezus Chrystus? Nigdy o nim nie słyszeliśmy. Słyszeli tylko o Janie Chrzcicielu i otrzymali chrzest pokuty, a Jan Chrzciciel powiedział im o kimś, kto miał przyjść, ale nie wiedzieli jak. Więc zostali ochrzczeni przez Jana, pokutowali i wrócili do domu. Więc kiedy Paweł się pojawia i mówi: „Jezus”, mówią: „co? Nigdy nie słyszeliśmy o Duchu Świętym. Nie słyszeliśmy nawet o Jezusie i tak dalej”. Więc Paweł ogłasza im Chrystusa. Możesz powiedzieć: „Cóż, w naszych czasach po prostu wchodzimy do Internetu i widzisz, że wszyscy na świecie wiedzą”. Ale widzisz, wtedy ci ludzie podróżowali, a potem wrócili i znali tylko Jana Chrzciciela, ale nie wiedzieli o Jezusie. Mówisz: „Cóż, dlaczego nikt do nich nie wysłał maila lub czegoś takiego?” Nie mieli takiej technologii, więc wszystko szło powoli, a te regiony były odizolowane, niektóre z nich. Więc Paweł się pojawia i ogłasza im Jezusa, mówi im o Duchu Świętym, kładzie na nich ręce i oczywiście Duch Święty zstępuje na nich w Dziejach Apostolskich 19. To są niektórzy ze starych uczniów Jana Chrzciciela. To są niektórzy z uczniów Jana Chrzciciela i Duch zstępuje na nich. Mówią językami tak jak Dzieje Apostolskie 2. Tak więc Duch Święty przychodzi cztery razy i możesz zobaczyć, jak Duch przechodzi od Żydów do Samarytan, do pogan i do niektórych uczniów Jana Chrzciciela. Dostajesz ten misyjny przepływ, gdy Duch Święty rozprzestrzenia się w tych różnych grupach i o których mowa w Dziejach Apostolskich.

I. Dlaczego Łukasz napisał? — Obrona i przemówienia Pawła [25:25-28:48]

Następnie mamy obronę Pawła. To jest ta, o której wspominałem już kilka razy, która moim zdaniem jest naszą P, obroną Pawła. Myślę, że Teofil jest „najwspanialszy” Teofilu, Łukasz pisze zarówno Ewangelię Łukasza, jak i Dzieje Apostolskie, aby pokazać, że Teofil zarówno dla własnej korzyści, aby dowiedzieć się o Jezusie i kościele, ale także skupiając się na Pawle, mówiąc: „Najwspanialszy Teofilu, Paweł zamierza stanąć przed Cezarem, czy możesz mu pomóc tutaj. Oto tło, dlatego są prześladowania”.

Więc to też jest bardzo interesujące, kiedy Łukasz to robi. Zauważ, jak zapisuje historię. Chce, żeby Teofil zrozumiał historię, więc co robi? Zapisuje ją w

przemówieniach i masz kilka przemówień. Masz Pawła wygłaszającego dziewięć przemówień, masz Piotra wygłaszającego dziewięć przemówień. Więc to, co się dzieje, to to, że Łukasz nagrywa te przemówienia, więc to trochę tak, jakbyś chciał usłyszeć rzeczywiste słowa apostołów, to jest jak nagranie naocznego świadka. Oto, co właściwie powiedzieli. Oto przemówienie Piotra, oto dziewięć przemówień Piotra. Oto dziewięć przemówień Pawła, jeśli Paweł ma być oskarżony, niech zostanie oskarżony na podstawie jego własnych słów. Więc podajesz rzeczywistych mówców, um, kiedy oglądasz wiadomości w mediach, to jest bardzo interesujące. Czasami, gdy oglądasz ludzi polityki, możesz dostrzec stronniczość mediów informacyjnych, ponieważ mają pewną osobę i to, co się stanie, to media informacyjne nie pozwolą tej osobie mówić, ale komentator zinterpretuje i powie ci, co ta osoba mówi. Więc to, co się stanie, to to, że będą mieli zdjęcie ciała, wideo tej osoby, ale będą mieli dźwięk komentatora i nie pozwolą tej osobie mówić własnymi słowami. Widzisz, jak to jest trudne? W ten sposób mogą to przekręcać w dowolny sposób, w jaki komentator chce to przekręcić. Nie musi mieć do czynienia z prawdziwymi słowami prawdziwej osoby. Z drugiej strony, widzisz, że inne media informacyjne dają ci długie segmenty słów tej samej osoby, więc możesz usłyszeć słowa i może 4 lub 5 zdań, dlaczego dali 4 lub 5 zdań, więc nie możesz tego wyrwać z kontekstu. Więc dostajesz kontekst tego, co osoby próbują faktycznie powiedzieć, a dobre nowe media pozwolą tej osobie mówić jej własnymi słowami i to podchwycą. Więc Łukasz, kiedy pisze historię, daje ci słowa Piotra, dziewięć kazań. Słowa Pawła, dziewięć przemówień. Więc jest dwadzieścia przemówień w pierwszej osobie, które są podane w Dziejach Apostolskich. I jeden pisarz, którego czytaliśmy dla tej księgi Dziejów Apostolskich, przejrzał przemówienia z Dziejów Apostolskich i zauważył podobieństwa między przemówieniami Piotra a Listem Piotra. Między Pawłem a tym, co Paweł napisał. I jest to bardzo interesujące, Łukasz wydaje się być bardzo dokładny i mieć rzeczywiste słowa tych mówców. Przemówienie Szczepana w Dziejach Apostolskich 7 jest klasycznym stwierdzeniem, więc kiedy pytają Teofila o Pawła, zna przemówienia, będzie wiedział, co zostało powiedziane, a w niektórych przypadkach słowo po słowie prawie.

J. Kiedy Łukasz napisał? Proces Pawła i zniszczenie świątyni [28:48-32:37]

Kiedy Łukasz napisał? A teraz mówimy o dacie, a ja nie jestem specjalnie zainteresowany datami większości z nich. Kiedy brałem udział w kursach Nowego/Starego Testamentu, ludzie kazali mi zapamiętać wszystkie te daty, a ja po prostu je zapominałem, więc jest tylko kilka dat, które naprawdę chcę, żebyście znali. Stary Testament, pamiętacie, Abraham był w 2000 r. p.n.e. Dawid był w 1000 r., 586 r., udali się do Babilonu i wiecie, macie te główne daty, są 2000, 1000, 586. W Nowym Testamencie zasadniczo najważniejsza data, którą chcę, żebyście znali, to 70 r. n.e. W 70 r. n.e. świątynia zostaje zniszczona i jest to ważna data nawet dla Żydów do dnia dzisiejszego. Było to zniszczenie drugiej świątyni przez Tytusa i Rzymian. Ale dlaczego sugerujemy, że Dzieje Apostolskie zostały napisane przed 63 r. n.e. ? A to mówi facet o imieniu FF Bruce, który jest fenomenalnym uczonym Nowego Testamentu, ale oni mówią, że zasadniczo *ad terminus* dla tego jest przed 63 r. n.e. Teraz dlaczego tak mówią, to głównie z powodu dwóch przemilczeń. Dwie rzeczy nie są wspomniane w tej księdze. Te rzeczy zostałyby wspomniane, gdyby została napisana po 63 r. n.e., to by zostały wspomniane. Pierwsza to: nie ma żadnego wyniku procesu Pawła w Rzymie. Co się stało z Pawłem? Paweł udał się do Rzymu. Mieliśmy ten ogromny rozdział 27, w którym zbudowali statek, który przewrócił się i rozbił się na wyspie Malta. Następnie udał się do Rzymu i był w więzieniu w Rzymie. W Dziejach Apostolskich nie wiemy, co się stało z Pawłem. Jaki był wynik procesu Pawła? Księga Dziejów Apostolskich nagle kończy się bardzo nagle i to wszystko. Nie mówi nam, co się stało z apostołem Pawłem. Czy jego sprawa, to był kciuk w górę czy w dół? Co się stało z Pawłem? Nie wiemy tego z Dziejów Apostolskich. A gdyby Dzieje Apostolskie zostały napisane po 65, 68 lub 70 r. n.e. z pewnością dowiedzielibyśmy się, co stało się ze sprawą Pawła. Ponownie, myślę, że nie wiemy, co stało się ze sprawą Pawła, ponieważ księga zakończyła się nagle, ponieważ Łukasz wysłał ją do Teofila , mówiąc: „, Teofilu , czy możesz wpłynąć na wynik sprawy Pawła?” I dlatego 63 r. n.e. byłby czasem na wynik sprawy Pawła, o której nie wspomniano, ani nie wspomniano o jego śmierci. Paweł umiera około 68 r. n.e. po

Drugim Uwięzieniu Rzymskim. Ale śmierci Pawła nigdzie nie widać. Paweł czeka na proces, a potem bum, księga się kończy. Więc wiesz, że musiało to być przed 68 r. n.e.

Znowu nic wielkiego i nie jestem zwolennikiem całego tego datowania, ale nie ma żadnej wzmianki o zniszczeniu świątyni w 70 r. n.e. Gdyby świątynia żydowska została zniszczona, można by pomyśleć, że byłoby to wspomniane w księdze, ponieważ w *Dziejach Apostolskich* jest tak wiele o Żydach i innych rzeczach, że nie ma wzmianki o Tytusie, Rzymianach, którzy weszli i zniszczyli świątynię i zrównali z ziemią drugą świątynię. Zrównanie z ziemią drugiej świątyni w 70 r. n.e. jest bardzo ważne dla Żydów. Nawet do dziś myślę, że upamiętniają zniszczenie drugiej świątyni. Druga świątynia zostaje zniszczona i to jest wielka sprawa. Dla narodu żydowskiego, gdy druga świątynia zostaje zniszczona, system ofiarniczy kapłaństwa zostaje rozbity. To wielka sprawa i nawet nie jest wspomniana. Gdyby *Dzieje Apostolskie* zostały napisane po tym, można by pomyśleć, że byłoby to wspomniane, zwłaszcza że księga zaczyna się w Jerozolimie, a Pięćdziesiątnica ma miejsce w Jerozolimie. Tak wiele z książki dzieje się w Jerozolimie, że byłoby to dobre, gdybym pisał książkę, zacząłbyś od Jerozolimy i skończył na jej zniszczeniu. To byłoby idealne zakończenie książki i dla celów literackich. Ale znowu, nawet o tym nie wspomniano. Powiedziałbym więc, że zasugerowałbym, jak wielu by zrobiło, że zostało to napisane przed rokiem 70 n.e., zniszczeniem Jerozolimy.

K. Kiedy Łukasz napisał? Przychylny pogląd na Rzym [32:37-35:50]

Oto kolejny argument za datą 63 r. n.e., a nie po 64 r. n.e. Był cesarz o imieniu Neron. Kiedy mówię Neron, wiele osób myśli wstecz. Uczono mnie, że Neron zasadniczo spalił część Rzymu, a potem Neron musiał zrzucić winę na kogoś. Spalił część Rzymu, ponieważ chciał go przebudować; chciał przeprowadzić swego rodzaju renowację robót publicznych; chciał odnowić część Rzymu. Nie mógł tego zrobić, więc spalił to miejsce i zrzucił winę na chrześcijan. Widzisz, chrześcijanie są kanibalami, ateistami, kaziroddztwem, więc zrzucił winę na chrześcijan. Neron, w tym czasie, było to około 64 r. n.e., Neron podpalił Rzym, umieszczając chrześcijan na palach, zanurzając ich w łatwopalnym materiale i podpalając, a następnie ciała tych ludzi spłonęły. To było

naprawdę okrutne, niegodziwe prześladowanie, którego dopuścił się Neron. Przed rokiem 64 n.e. powinniśmy zauważyć, że Neron nie bił chrześcijan i tak dalej, dopiero po pożarze zrzucił winę na chrześcijan. Więc masz to, że Neron jest po prostu zwykłym, przeciętnym Cezarem. Następnie po roku 64 n.e. nadeszły prześladowania Nerona , wtedy naprawdę zaczęła się niegodziwość. Neron stał się naprawdę potworną, złą osobą, która ściagała chrześcijan i paliła ich na stosach. Więc innymi słowy, gdyby Neron to zrobił i gdyby ci chrześcijanie umierali w ten sposób, to można by pomyśleć, że Dzieje Apostolskie by o tym wspomniały.

Powiedziałoby nam, jak sobie radził Paweł. Więc sugestia jest taka, że Paweł mógł zostać uwolniony przed prześladowaniami Nerona i wydostać się stamtąd, a następnie Paweł miał okres wolności, niektórzy uważają, że Paweł udał się do Hiszpanii, to możliwe. Następnie wrócił około 67, 68 r. n.e. i wtedy został ścięty. Teraz Paweł zostałby ścięty, ponieważ był obywatelem rzymskim, nie wolno im było zostać ukrzyżowanym, ukrzyżowanie było bardzo bolesną rzeczą, torturowaną śmiercią, więc obywatele rzymscy nie mogli zostać ukrzyżowani. Piotr z drugiej strony był Żydem, a potem Piotr również był w Rzymie i Piotr został ukrzyżowany, prawdopodobnie około tego czasu w 64 r. n.e. Piotr został ukrzyżowany do góry nogami. Poszli ukrzyżować Piotra, aby położyć go prawą stroną do góry i najwyraźniej legenda głosi, że Piotr powiedział: „Nie jestem godzien być ukrzyżowany jak mój pan”, więc ukrzyżowali go do góry nogami, co musi być niewiarygodnie złe. Należy dodać, że Paweł około roku 68 n.e., a Piotr prawdopodobnie w roku 64 n.e., obaj zmarli w Rzymie.

Więc to, co mówimy, to to, że ponieważ śmierć Pawła nie jest opowiedziana, ponieważ zniszczenie świątyni nie jest opowiedziane i ponieważ prześladowania Nerona nie są wspomniane, księga prawdopodobnie jest przed 64 r. n.e., więc prawdopodobnie 63 r. n.e. Proces Pawła, zostaje on uwolniony, a Dzieje Apostolskie kończą się przed tym, ponieważ nie znamy wyniku procesu Pawła. Więc to tylko niektóre rzeczy związane z datowaniem. Ważną rzeczą, którą chcę, abyście wiedzieli, jest zniszczenie świątyni przez Tytusa w 70 r. n.e. To naprawdę ważna rzecz.

**L. Różnica między normatywnym a nienormatywnym (opisowym/
(Preskryptywny) [35:50-39:44]**

**E: Połącz LN; 35:50-52:43 Normatywne kontra nienormatywne; dawniej i
dziś**

Teraz chciałbym przejść do bardziej filozoficznego podejścia i bardziej odejść od Dziejów Apostolskich i zadać kilka większych pytań o dokumenty historyczne i jak historia i teologia, jak połączyć te dwie rzeczy. Czy możesz wziąć rzeczy z Dziejów Apostolskich i zastosować je dzisiaj jeden do jednego. Innymi słowy, czy dzisiaj jest tak samo jak w Dziejach Apostolskich i jak pracujesz z historią? Czy rzeczy są takie same dzisiaj jak wtedy? Dzieje Apostolskie to dokument historyczny. Jaka jest różnica między materiałem historycznym a normatywnym? Czym jest materiał normatywny? Materiał normatywny to taki, który masz, powiedzmy, i Dziesięć Przykazań. Mówi: nie zabijaj, nie kłam, nie kradnij — to jest materiał normatywny. Mojżesz powiedział to w Księdze Wyjścia 20 i Powtórzonego Prawa 5. Czy Dziesięć Przykazań jest nadal przywoływanych dzisiaj? Nie powinieneś kłamać, nie kraść, nie pożądać, nie mordować ludzi, powinieneś czcić swoich rodziców. Te polecenia są normatywne, zostały wydane w rozdziale 20 Księgi Wyjścia i rozdziale 5 Księgi Powtórzonego Prawa. Są na wszystkie czasy, to jest materiał normatywny. To materiał typu „powinien” i „powinien”, to jest to, co powinieneś, a to jest to, co powinieneś zrobić.

Ale jest inny materiał w historii, który jest jedyny w swoim rodzaju. Mojżesz rozdziela Morze Czerwone lub Morze Sitowia. Mojżesz wychodzi z Morza Czerwonego i przechodzi przez nie, a potem faraon go goni, a Morze Czerwone zapada się na niego, a jego wesoły Rogers tonie wraz z nim. Więc przychodzimy do Morza Czerwonego, ono się dla nas nie rozdzieli, to była jedna rzecz, która się tam wydarzyła. To było jednorazowe wydarzenie. Wydarzenie historyczne niekoniecznie jest normatywne. Wydarzenie historyczne niekoniecznie jest normatywne. Manna spadła z nieba, aby nakarmić ludzi. Mojżesz uderza w skałę i wypływa woda. Czy to jest normatywne, na zawsze? Nawet dla Mojżesza uderza w skałę raz i jest dobrze i wypływa woda. Za drugim razem uderza w wodę, a Bóg mówi nie, chciałem, żebyś przemówił do skały tym

razem. Więc za drugim razem miało być inaczej i Mojżesz zostaje potępiony za ten drugi raz. Innym sposobem powiedzenia tego jest odpowiedź oznajmująca w przeciwieństwie do rozkazującego. I to w pewien sposób pochodzi z gramatyki greckiej. Czasownik oznajmujący to stwierdzenie tego, co jest. Więc Johnny poszedł do sklepu. Johnny poszedł na mecz koszykówki po sklepie, a Johnny poszedł do kina. Potem Johnny wrócił do domu, położył się spać i wstał następnego dnia. To są stwierdzenia faktu, po prostu mówiące „Johnny zrobił to, Johnny zrobił tamto”. To nazywa się trybem oznajmującym, a tryb oznajmujący to taki, w którym stwierdzasz, co się stało, co się stało, co się stało. Tryb rozkazujący to Johnny powinien pójść do sklepu, ponieważ jego mamie skończyło się jedzenie. Johnny powinien pójść na mecz koszykówki, ponieważ jest częścią drużyny. Johnny, nie wychodzisz na imprezę po meczu koszykówki. To jest tryb rozkazujący, rozkazujesz komuś. Jaka jest różnica między trybem rozkazującym, poleceniem, a trybem oznajmującym, stwierdzeniem faktu? Cóż, stwierdzenie wpływa na to, że możesz zrobić to samo lub nie. Innymi słowy, historyczny po prostu mówi ci, co się wydarzyło. Nie oznacza to, że musisz zrobić to samo. W trybie rozkazującym masz polecenie, ale nawet niektóre polecenia wykonujesz tylko raz. Tego typu rzeczy. Tak więc różnica między oznajmującym a rozkazującym to zapis tego, co się wydarzyło, w porównaniu z tym, co powinno się wydarzyć. Różnica między „jest” a „powinno”. Różnica między tym, co jest, a tym, co powinno.

M. Normatywy i nienormatywy w Dziejach Apostolskich [39:44-44:47]

I tak więc to, co mówię, to to, że masz pewne rzeczy, które dzieją się w Dziejach Apostolskich, które moim zdaniem nie mają się wydarzyć więcej niż raz. To wydarzenia historyczne. Dzieją się raz i tak jest. Jezus umarł na krzyżu. To nie znaczy, że Jezus powinien umierać na krzyżu co roku, po tym jak Jezus umiera, to już koniec, to już zrobione. Jezus zmartwychwstał, to jednorazowe wydarzenie. I tak na przykład w Dziejach Apostolskich jest powiedziane: „pozostań w Jerozolimie” lub „czekaj w Jerozolimie, aż przyjdzie Duch”. Co to znaczy? Powinniśmy wziąć udział we wszystkich zajęciach w Gordon College i powinniśmy pojechać do Jerozolimy i powinniśmy czekać.

Biblia mówi: „pozostań w Jerozolimie, czekaj w Jerozolimie, aż przyjdzie Duch”. Więc powinniśmy pojechać do Jerozolimy i czekać, aż przyjdzie Duch i tam możemy mieć te zajęcia w Nowym Testamencie w Jerozolimie, czyż to nie byłoby wspaniałe? Myślę, że powinniśmy to zrobić. Nie sądzę, żeby to miał na myśli Nowy Testament. Nowy Testament oznaczał, że apostołowie mieli czekać w Jerozolimie, aż Duch zstąpi na nich, a następnie w rozdziale 2, następnym rozdziale, następuje Pięćdziesiątnica, Duch przychodzi i idą do całego świata. Więc ten werset, który mówi: „czekajcie w Jerozolimie, aż Duch przyjdzie”, nie jest przeznaczony dla nas, tylko dla nich. To nie jest dla nas. Więc nie możesz wziąć czegoś z dokumentu historycznego i powiedzieć, że powinniśmy to zrobić tylko dlatego, że oni to zrobili. Musisz dokonać pewnych rozróżnień.

Ananiasz i Safira wchodzi i mówią: „Sprzedaliśmy wszystkie nasze dobra i daliśmy wszystko, co mieliśmy, wiesz, że przynieśliśmy to tutaj, złożyliśmy to u stóp apostołów, to wszystko, co sprzedaliśmy, dawaliśmy ci”. Cóż, to było kłamstwo. Bóg karze Ananiasza. Bóg karze Safirę. Czy to oznacza, że jeśli powiesz komuś, że zamierzasz wesprzeć go w podróży misyjnej i z jakiegoś powodu tego nie zrobisz, że skłamałeś Duchowi Świętemu lub czemuś innemu, to Bóg zstąpi i cię ukara? Nie sądzę. Więc musisz być bardzo ostrożny, mówiąc to. Ananiasz i Safira umarli, to nie oznacza, że powinno to przytrafić się każdemu za każdym razem.

Czy powinniśmy czekać na Ducha Świętego? Idziesz do kawiarni Lane po jedzenie i czekasz, mówiąc: „Zaczekam”, a potem przychodzi Duch Święty i przekazuje nam wiadomość. „Przyjdź do Tavilla, akademika, i pomóż nam”. Cóż, pamiętasz, że Paweł miał wizję, a wizja mówiła: „Przyjdź do Macedonii i pomóż nam”. Musisz czekać na wizję od Boga, który powie ci, żebyś przyszedł do Tavilla i tam odbył studium Biblii, czy coś? Nie.

Więc Paul zbierał żmije na Malcie i się rozbił, a tam zbierał węża. Wąż go ugryzł, a to był jadowity wąż. Wszyscy ludzie myśleli, że jest przestępcą, złą osobą, dlatego ugryzł go wąż. Kiedy nic się nie działo, nagle mówili: „Wow, ten facet jest niesamowity. Jadowity wąż go ugryzł i nic się nie stało”. Pytanie, czy to znaczy, że powinieneś zbierać

grzechotniki i mówić: „Paul zbierał grzechotniki, więc ja mogę zbierać grzechotniki lub inne jadowite węże i nie robi mi to krzywdy, bo nie zrobiło krzywdy Paulowi”. Nie, nie sądzę, żeby o to chodziło. To samo można powiedzieć o Morzu Czerwonym. Kiedy idziesz nad Morze Czerwone, ono się dla ciebie nie rozstąpi. To coś, co zdarzyło się raz w historii i nie można jej zmienić. I chyba o to mi chodzi. Nie możesz koniecznie wziąć wszystkich wydarzeń historycznych i zmapować ich w rodzaj uniwersalnej teologii na wszystkie czasy. Były to wydarzenia szczegółowe, wydarzenia, które miały miejsce w czasie i nie mają być uniwersalne. Opisują to, co jest i co było, niekoniecznie tym, co powinno być na wszystkie czasy. Więc chcę po prostu przedstawić to tło. Jak interpretujesz materiał historyczny? Jak interpretujesz materiał historyczny? To różni się od materiału doktrynalnego. Kiedy Paweł mówi, że powinieneś mieć owoce ciała, nie powinieneś mieć owoców ciała, wad, ale powinieneś mieć cnoty, owoce Ducha miłości, radości, pokoju i cierpliwości. Powinieneś mieć te rzeczy. Tak, to są uniwersalne rzeczy. Mają być uniwersalne i mieć na mapie i być stosowane na wszystkie czasy. Ale fakt, że Paweł poszedł i był trzy lata w Arabii, kiedy po raz pierwszy został chrześcijaninem, nie oznacza, że wszyscy chrześcijanie powinni iść do Arabii i spędzać czas na pustyni w ten sposób. To niekoniecznie jest prawdą.

Więc próbuję powiedzieć, że wersety opisowe są normatywne. Która część Biblii jest normatywna, że daje nam to, co powinniśmy robić. Inne części są po prostu opisowe, opisują to, co zrobili. Opisowe opisuje to, co zrobili, nie mówiąc, że powinniśmy robić to samo. Jezus chodził po wodzie, co to znaczy? Czy ja powinienem chodzić po wodzie? To nie działa. Więc Jezus to zrobił. To była jego wyjątkowość i to jest opisowe. Opisujesz Jezusa chodzącego po wodzie. Nie mówisz, że wszyscy ludzie powinni chodzić po wodzie. Istnieje różnica między opisowym a normatywnym i musisz dokonać tych rozróżnień. Więc przykłady materiału nienormatywnego, i to właśnie omawialiśmy: chodzenie po wodzie i zamienianie wody w wino, tego typu rzeczy. Są to pojedyncze rzeczy, które wydarzyły się historycznie.

N. Jak stwierdzić, co jest historyczne: Wtedy = Teraz [44:47-52:43]

Teraz, jak stwierdzić, co jest historyczne, a co ma być uniwersalną zasadą? Jak

powiązać rzeczy historyczne z uniwersaliami, z uniwersalnymi zasadami. Chcę przyjrzeć się zasadniczo czterem, a może pięciu podejściom do tego typu problemu, a następnie przejdziemy do Dziejów Apostolskich 2. Po pierwsze, są ludzie, którzy mówią, „wtedy równa się teraz”. Innymi słowy, tak jak było w Dziejach Apostolskich, tak jest teraz. Wtedy równa się teraz. Dlatego Paweł podniósł węża i go ugryzł. Podnosimy węża i nas ugryzł, my jako chrześcijanie nie powinniśmy schodzić i dać się zatruć przez węża. Tak jak czynili cuda w tamtych czasach, idź do chromego człowieka, wstań i chodź, „srebra ani złota nie mam, wstań i chodź”. Powinniśmy być w stanie czynić cuda i takie rzeczy również dzisiaj. I tak to jest „wtedy równa się teraz”. Powiem ci tylko, że mam prawdziwy problem z tym podejściem. Nie możesz wziąć historii z Biblii i nanieść jej na teraźniejszość, jeden do jednego – rzeczy się zdarzają. Morze Czerwone wtedy się rozstąpiło i nie rozstąpi się ponownie dla ciebie. Nie możesz iść na „wtedy równa się teraz”, to nie działa. Kiedy byliśmy w północnej Indianie, uczyłem przez ponad dwadzieścia lat w Grace College w Winona Lake w stanie Indiana. To było cudowne miejsce. Był tam facet, który uczył przez chwilę, nazywał się Hobart Freeman. Napisał jedną z najlepszych książek o prorokach. Ten facet był naprawdę mądry, naprawdę wkręcony w Biblię, napisał całą książkę o prorokach i jest znakomity. Zaangażował się w – i to było w latach 60. i 70., zaangażował się w pewne rzeczy, w których zaczął wierzyć w uzdrawianie charyzmatyczne. Stało się tak, że niektórzy ludzie w kościele, nie chodzili do lekarzy, ponieważ wierzyli, że jeśli masz wystarczająco dużo wiary, to Jezus cię uzdrowi. A swoją drogą, wierzę, że Bóg może uzdrawiać. Nie ma wątpliwości, że Bóg może uzdrawiać, ale potrzeba też lekarzy. Jezus, nawiasem mówiąc, powiedział: „zdrowi nie potrzebują lekarza, ale chorzy potrzebują lekarza”. Więc Jezus powiedział, że chorzy potrzebują lekarza, lekarza, a to było dawno temu. Kiedy ktoś jest chory, pozwól mu iść do lekarza. Ale Hobart Freeman i jego „Glory Barn” to, co się wtedy wydarzyło, to to, że nie zabierali niemowląt do lekarza i faktycznie były duże problemy. Jeśli nie zabierzesz dziecka do lekarza, kiedy potrzebuje opieki lekarskiej, dziecko może umrzeć.

Był jednak konsekwentny i zadrapał sobie nogę, z tego co mi powiedziano. Zadrapał sobie nogę i doszło do zakażenia. No więc, jaki jest problem z infekcją?

Mówisz: „hej, idź po antybiotyki i to usunie infekcję”. Masz jakieś trzy dni i infekcja ustępuje. Ale co się stanie, jeśli nie wyleczysz infekcji? Kiedy po prostu modlisz się do Boga i mówisz: „Boże, uzdrow moją nogę. Ta rzecz się zaraża. Teraz proszę, uzdrow mnie”. Lekarz może to łatwo wyleczyć. Cóż, mam na myśli 24 godziny z lekiem dwa lub trzy dni, prawdopodobnie musisz pozwolić, aby infekcja się skończyła, ale mamy dziś silne antybiotyki.

Nie poszedł do lekarza, więc ponieważ zamierzał się tylko modlić o uzdrowienie, infekcja przerodziła się w gangrenę. A jaki jest problem z gangreną? Gangrena staje się o wiele poważniejsza. Dostajesz gangreny w nodze i muszą ci ją odciąć. Ludzie chorowali na cukrzycę i tracili nogi i kończyny. Dostajesz gangreny i muszą ci ją odciąć. Dostaje gangreny w nodze, nadal możesz iść do lekarza i mogą ci ją odciąć lub poniżej kolana lub gdziekolwiek. Dostajesz gangreny i nie idziesz do lekarza, robi się gorzej i nikt nie odcina gangreny, która uderza w twoje serce i wtedy umierasz. I dokładnie to się stało. Zaufał Bogu i modlił się do Boga. Lekarz mógł to tak łatwo rozwiązać, a on umiera z tego powodu. To zakończyło życie człowieka.

Więc to, co mówię, to że musicie być ostrożni. Musicie uważać, że „wtedy nie jest teraz”. Nie możecie się po prostu modlić i zostać uzdrowieni. I powiecie „modlitwa sprawiedliwego człowieka”, cóż z tym biblijnym. Ale Jezus powiedział: „nie wszyscy potrzebują lekarza, ale ci, którzy się źle mają”. Jeśli jesteś chory, idź do lekarza. Więc chyba przyjmuję podejście „i to i to”. Zachorujesz, musisz iść do lekarza i musisz się także modlić. Myślę, że wielu z nas tutaj, na przykład, się modliło. Jest tu bardzo kochany członek wydziału, który właśnie zachorował na raka i wielu z nas modli się za niego niemal codziennie. Modlimy się o uzdrowienie przez Boga, modlimy się również o to, aby Bóg działał w jego życiu, więc myśli o końcu życia, a my nie jesteśmy Bogiem, nie kontrolujemy tych rzeczy. Bóg może zdecydować się go oszczędzić i Bóg może zdecydować się wezwać go do domu. Więc to, co mówię, to to, że musisz być bardzo ostrożny, że „wtedy nie jest równe teraz”, nie możesz wymagać wszystkich tych cudów od Boga. Musisz być ostrożny z tym. Musisz używać głowy. Więc „wtedy jest równe teraz” może to prowadzić do problemów, ponieważ nie widzi różnicy między tym, co

opisowe i tym, co normatywne. Nie widzi różnicy między historią a tym, co etycznie normatywne, co mówi, że to jest to, co powinienesz zrobić. To jest to, co jest, to jest to, co powinno, a oni nie widzą różnicy między tym, co jest, a tym, co powinno, a to jest krytyczne.

Drugie podejście działa w dokładnie przeciwnym kierunku. Mówi, że opisowe historyczne rzeczy zniknęły, a to, co musimy zrobić, to przepisy, owoce ducha, tego typu rzeczy, takie jak Dziesięć Przykazań. Więc to, co mówi, to historyczne rzeczy się skończyły. Księga Dziejów Apostolskich jest skończona. Bóg uczynił wszystkie te cuda w Księdze Dziejów Apostolskich, aby potwierdzić Pismo, wiele Pisma Świętego nie zostało wtedy napisane, ale w każdym razie, aby potwierdzić Pismo Święte lub potwierdzić apostołów i, przyznając, to była duża część tego. Ale powiedzieli zasadniczo, że „wtedy nie równa się teraz”. Więc oddzielają „wtedy i teraz”, więc wszystkie te historyczne rzeczy ustały. Tych ludzi nazywa się cesacjonistami. Ponieważ wierzą, że wtedy cuda, które Bóg uczynił, ustały. Mówienie językami ustało. Cudowne uzdrowienia ustały. Teraz mamy Pismo Święte, więc będą bardzo często mówić, że mamy teraz Słowo Boże i dlatego nie potrzebujemy uzdrowień i mówienia językami i wszystkich objawień, proroków i tego typu rzeczy. Nie potrzebujemy tego więcej, ponieważ mamy Pismo Święte. Więc są nazywani cesacjonistami.

Myślę, że problem z tym jest taki, że tworzy zbyt duże rozróżnienie między tym, co historyczne, co jest, a tym, co powinno być. Jezus często wygłasza kazanie jedno po drugim, ale co mówi? Wiecie, „błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą”. Cóż, myślę, że to, co Jezus nam mówi, jest w kontekście historycznym, ale daje nam zasady, które mają zastosowanie we wszystkich czasach. Więc czasami dostajesz historię, normatyw i nienormatyw są wymieszane w historii i masz oba i nie możesz po prostu oddzielić historycznego od normatywnego. Nie możesz tego tak rozdzielić. To podejście nie daje się tak łatwo rozdzielić. Więc nawet nienawidzę używać słowa dyspensacjonalistyczny, ponieważ większość dyspensacjonalistów, patrząc na szkołę taką jak Dallas Seminary, wykraczają daleko poza tego rodzaju uproszczone rozróżnienie. Większość ludzi tam zdaje sobie sprawę ze złożoności relacji między

dokumentem historycznym a normatywnym, więc myślę, że są to argumenty, które są od jakiegoś czasu.

O. Listy kontra Dzieje Apostolskie/Ewangelie [52:43-56:30]

F: Połącz OP; 52:43-59:51; Święto Pięćdziesiątnicy (Dzieje Apostolskie 2)

Niektórzy biorą listy i mówią, że zasadniczo to, co musisz zrobić, to listy Pawła dają nam to, co jest normatywne i co powinno być traktowane jako normatywne w stosunku do Ewangelii i Dziejów Apostolskich. Ewangelie i Dzieje Apostolskie opowiadają nam historię, więc słyszałem, jak jedna osoba, na przykład na zajęciach w szkole niedzielnej, w której siedziałem, mówiła, że zasadniczo sposób, w jaki interpretujesz Biblię, to Rzymian to jedna soczewka, a Galatów to druga soczewka. Więc to, co masz, to Rzymian i Galatów i tak interpretujesz całą Biblię przez pryzmat Rzymian i Galatów. I patrzę na to i mówię, że chyba żartujesz. Numer jeden: czy uprzywilejowujemy pewne księgi nad innymi księgami, takimi jak ta w Biblii? Myślałem, że cała Biblia jest słowem Bożym? Więc przyjmuję bardziej kanoniczne podejście, masz całe Pismo. A tak przy okazji, jak Paweł się tego nauczył? Zaczyna się od Księgi Rodzaju, Wyjścia i Kapłańskiej i przechodzi się przez Biblię. Dlatego na przykład w Gordonie zajmujemy się Starym Testamentem i Nowym Testamentem, a jeden stanowi tło dla drugiego. Nie próbujemy uprzywilejować rzeczy, jest tam organiczna jedność. Chcemy docenić całość, a nie uprzywilejować jej i powiedzieć: „Cóż, musisz dać tym dwóm szczególnym miejscom”. Kiedy słyszałem, jak ludzie mówią tego typu rzeczy, a ja chcę powiedzieć: „nie, właściwie, Wyjścia 20 jest w historycznej narracji Starego Testamentu. I to jest Dziesięć Przykazań, a te Dziesięć Przykazań w historii są normatywne. Normatywne i historyczne są w tym momencie wymieszane, więc trzeba być ostrożnym. Bierzymy pod uwagę listy bardziej niż Dzieje Apostolskie i Ewangelie. To jest to, co nazywają „kanonem w kanonie”. Innymi słowy, uprzywilejowujesz pewne księgi, takie jak Rzymian i Galatów, ponad inne księgi.

Tak naprawdę prawda jest taka, że różne kościoły tak robią. Niektóre kościoły żyją Kazaniem na Górze i wszystko w Biblii sprowadza się do Kazania na Górze.

Wszystko, co znają, to Kazanie na Górze. A wszystko sprowadza się do Kazania na Górze Jezusa. Cóż, problem z tym jest taki, że życie i Biblia są bardziej złożone niż Kazanie na Górze. Więc tak, chcę potwierdzić, że Kazanie na Górze jest jednym z największych nauk, jakie kiedykolwiek zostały przekazane. Ale musisz pamiętać tę księgę Psalmów. Musisz pamiętać Księgę Objawienia; musisz pamiętać Księgę Dziejów Apostolskich i rzeczy nie są takie same jak Kazaniu na Górze. Życie jest bardziej złożone. Bóg dał nam całą księgę. Nie dał nam tylko Kazania na Górze. Więc musisz poznać całą prawdę Boga, aby zrozumieć. Poznajesz całość, aby móc umieścić elementy w kontekście.

Dzieje jako dokument historyczny każą nam wyciągać zasady z Dziejów Apostolskich, a to podejście mi się podoba. Zasadniczo polega ono na uświadomieniu sobie, że Dzieje Apostolskie dają nam historię wczesnego kościoła. Ale wyciągamy zasady, uniwersalne zasady z Dziejów Apostolskich. Więc na przykład, czy powinniśmy się modlić? Wczesny kościół modlił się i dom się zatrzęsł. Czy powinniśmy być ludźmi modlitwy? Oni, apostołowie, byli ludźmi modlitwy. My powinniśmy być ludźmi modlitwy. Wczesny kościół był hojny i pomagał z otwartym sercem, ale to była ich własna decyzja, aby pomagać biednym. Czy powinniśmy być hojni w pomaganiu biednym? Tak, powinniśmy. Więc wyciągasz z tego zasady i, nawiasem mówiąc, czy tak samo jest, gdy rozmawialiśmy o Powtórnego Prawa na zajęciach ze Starego Testamentu, biorąc prawo i Torę. Jak bierzesz prawo i stosujesz je do dziś? Patrząc na głębokie zasady, które są nauczane w historii i głębokie zasady wtedy, a głęboki poziom struktury ma zastosowanie do wszystkich czasów. I myślę, że ta metodologia pomaga nam bardziej, ale potem trzeba posortować rzeczy, ponieważ są pewne rzeczy, które są po prostu szczegółami historycznymi, tylko dla tego czasu i są inne rzeczy wynikające z tych szczegółów historycznych, które dają ci te bardziej uniwersalne zasady.

P. Tło Pięćdziesiątnicy i świąt Izraela [56:30-59:51]

Teraz chciałbym trochę popracować nad przygotowaniem dyskusji na temat cudów, które wydarzyły się w Pięćdziesiątnicę i wydarzeń, które wydarzyły się w

Pięćdziesiątnicę. Więc pozwólcie mi, abym zaczął, po prostu zacznijmy od przeczytania Dziejów Apostolskich 2 o doświadczeniu Pięćdziesiątnicy. Teraz, jest wiele kościołów, które, jak powiedzieliśmy, skupiają się tylko na Kazaniu na Górze, Kazaniu na Górze, Kazaniu na Górze. Ale inne kościoły, które zajmują się tylko Księgą Objawienia i zawsze mówią o prorocестве, prorocестве w przyszłości i czy antychryst przyjdzie przed czy po ucisku, czy Chrystus przyjdzie przed w środku czy po okresie ucisku? Kiedy nastąpi pochwylenie? Czy zostaniesz w tyle? Mamy całą tę retorykę z Księgi Objawienia. Niektórzy ludzie w to wchodzą i widzą tylko udrękę, „O, to będzie straszne. Włożą ci chipy do mózgu, a potem na twoich rękach nabiją znamię Bestii”. Wszyscy się denerwują, bo studiowali tylko to. Mówisz: „czekaj, czekaj, czekaj”. Księga Objawienia jest w Biblii. Myślę, że wszyscy musimy studiować Księgę Objawienia, a dr Mathewson, nawiasem mówiąc, na tych taśmach tutaj wyraźnie stwierdza w dwóch lub trzech świetnych wykładach na temat Księgi Objawienia. Jest ekspertem od literatury apokaliptycznej, więc myślę, że tak, musimy studiować Księgę Objawienia, ale musimy również studiować Księgę Jakuba. Musimy studiować Księgę Rzymian i usprawiedliwienie przez wiarę, ale musimy również studiować Księgę Jakuba „wiara bez uczynków jest martwa”. I tak się dzieje, gdy otrzymujesz cały kanon, cała ta księga jest słowem Boga i uprzywilejowanie jednej części nad drugą powoduje pewne problemy.

Przeczytam Dzieje Apostolskie 2, a niektórzy skupiają się, jak sądzę, nadmiernie na tym rozdziale. Ale jest tam napisane „w Jerozolimie przebywali bogobojni Żydzi ze wszystkich narodów”. Dlaczego ? To jest święto Pięćdziesiątnicy . Były trzy święta, podczas których wszyscy Żydzi mieli przybyć do Jerozolimy. Pascha przypada na nasz czas Wielkanocy, kiedy Chrystus umarł i zmartwychwstał. Czas Paschy, kiedy Izraelici świętowali wyjście z Egiptu przez Morze Czerwone i święto Paschy, ale zostali wypuszczeni, anioł śmierci przeszedł, krew pokryła odrzwia i zjedzono macę, a zasadniczo był to wspólny posiłek. Posiłek Paschalny, zabijanie baranka paschalnego, a więc Pascha to nasz czas Wielkanocy, wiosna. Następnie około pięćdziesiąt dni później mają święto zwane „Pięćdziesiątnicą”. To jest co? To jest *pente* . *Pente* oznacza pięć, Pięćdziesiątnica jest pięćdziesiąt dni później. Więc masz Paschę, pięćdziesiąt dni później,

zwykle jest to w czerwcu lub pod koniec maja. Następnie inne święto, o którym nie wspomniano tutaj, to Święto Namiotów, jesienią. Wrzesień, Święto Namiotów, to czas, kiedy wychodzili i wspominali czterdziestoletnią wędrówkę po pustyni. Mieli wychodzić i mieszkać w chatach i namiotach, tak jak Izraelici robili to w czasie czterdziestu lat wędrówki. Ale to święto Pięćdziesiątnicy było zasadniczo końcem żniw pszenicy i jęczmienia wiosną. Pascha rozpoczynała żniwa pszenicy i jęczmienia, a Pięćdziesiątnica kończyła żniwa zbóż. Jesienią mamy święto oliwek, fig i winogron. Owoce są jesienią, ale wiosną zbierają zboża, pszenicę i jęczmień. Więc te święta również się z tym koordynują.

P. Mówienie językami w Dziejach Apostolskich 2 [59:51-63:29]

G: Połącz QS; 59:51-72:35 koniec ; Języki w Dziejach Apostolskich 2

Więc Żydzi przybywali z całego świata na Pięćdziesiątnicę, prawdopodobnie w czerwcu lub w tym czasie. „A gdy usłyszeli ten dźwięk, tłum zebrał się w osłupieniu, ponieważ każdy słyszał, jak mówią w jego własnym języku. „Więc ci ludzie pochodzą z całego świata i nagle jakiś facet przybywa z Mezopotamii i słyszy tych ludzi mówiących płynnie po aramejsku i mówi: „Wow, gdzie ci ludzie nauczyli się tego języka?” Masz ludzi przybywających prawdopodobnie z Rzymu mówiących doskonałą łaciną lub czymś jeszcze z całego świata. Mówi: „Całkowicie zdumieni pytają: 'czy ci ludzie, którzy mówią po galilejsku?’” Co to znaczy? Czy oni nie są Galilejczykami? To jest słam. Oznacza to, że ci faceci są wiejskimi wieśniakami. Skąd ci wiejscy wieśniacy znają mój język ? Wiesz, że są po prostu z Galilei, są prowincjonalni i bardzo odizolowani. Nie ma mowy, żeby znali mój język. Ci faceci są wiejskimi wieśniakami lub wiejskimi wieśniakami. Jak to możliwe, że każdy z nas słyszy je w swoim ojczystym języku? Partowie, Medowie, Elamici i mieszkańcy Mezopotamii, Judei, Kapadocji, Pontu, Azji, Frygii i Pamfilii, Egiptu i części Libii w pobliżu Cyreny”. Czy pamiętasz Szymona Cyrenejczyka, który niósł krzyż Jezusa? Pochodzi z Libii. Pochodzi z Cyreny, która zasadniczo była Muammarem Kaddafim i ostatnio dzieje się tak w Libii. „Przybysze z Rzymu (zarówno Żydzi, jak i konwertyci na judaizm); Kreteńczycy i Arabowie —

słyszemy ich, jak głoszą cuda Boga w naszych własnych językach”. Słowo „język” to po grecku *Glossolalia*. Słowo „język” oznacza również „język”. „W naszym własnym języku. Zdumieni i zdezorientowani pytają się nawzajem „co to znaczy?” Niektórzy jednak wyśmiewali się z nich i mówili: „Wypili za dużo wina!” Wypili za dużo wina. Ci ludzie są pijani, ponieważ mówili tymi językami, ci ludzie są pijani. Wtedy Piotr stanął z jedenastoma i podniósł głos, i przemówił do tłumu”. Tutaj dostajemy krótką mowę od Piotra. „Mężowie Żydzi i wszyscy mieszkańcy Jerozolimy, pozwólcie, że wam to wyjaśnię. Słuchajcie uważnie tego, co mówię. Ci ludzie nie są pijani, jak przypuszczacie”. Dlaczego nie są pijani? Cóż, jest dopiero 9 rano, za wcześnie, żeby być pijanym. „Ci ludzie nie są pijani, jest dopiero 9 rano. Nie, to jest to, co powiedział prorok Joel: „w dniach ostatnich Bóg powiedział: 'Wyleję mojego ducha na ludzi’”. Joel prorokował to już w Księdze Joela 2. „Twoi synowie i twoje córki, twoi synowie i twoje córki będą prorokować [nie tylko twoi synowie], ale twoi synowie i twoje córki będą prorokować. Twoi młodzieńcy będą mieli widzenia, twoi starcy będą śnić sny. Nawet moi słudzy, mężczyźni i kobiety, wyleję mojego Ducha w owych dniach i będą prorokować.” Potem schodzi stamtąd. Więc pojawia się pytanie, czym jest to mówienie językami i co się tutaj dzieje z tym? Jak oceniam coś takiego? Mamy współczesne mówienie językami. Czy to jest to samo, co działo się w Dziejach Apostolskich 2? Musisz być ostrożny z niektórymi z tych współczesnych rzeczy.

R. Mówienie językami dzisiaj [63:29-68:28]

Teraz zacznę od historii takiej jak ta, aby wyjaśnić pewne rzeczy. W latach 70., kiedy byłem na studiach, zostałem zapytany przez grupę, to było w czasach ruchu Jezusa i tak -- wiele osób prawdopodobnie nie wie, to dawno zostało zapomniane, ale ludzie tacy jak Keith Green i był ruch Jezusa. Nazywano ich Jesus Freaks, przepraszam, Jesus Freaks w ruchu Jezusa w latach 70. Byłem na Uniwersytecie w Buffalo, w tym czasie była tam grupa, która przyjechała ze Springville i zastanawiali się, czy poprowadzę studium Biblii w Springville, więc poszedłem do tej grupy i pomyślałem, że lepiej będzie, jeśli pojadę tam wcześniej. Nie znam tych ludzi zbyt dobrze i to było dość daleko na południe od

miejsca, w którym mieszkałem, więc chciałem tam pojechać i zobaczyć, co robią. Po prostu, aby zobaczyć, czy się wpasuję. Zawsze, gdy coś robisz, chcesz być w tym konsekwentny, czego oczekują i co myślą, jeśli chodzi o Pismo Święte. Więc poszedłem i był tam facet o imieniu Sunshine. Sunshine właśnie przyjechał z Kalifornii. Więc Sunshine przyjechał, miał gitarę na plecach, miał długie włosy, to było coś wielkiego w latach 60. i na początku lat 70. Więc Sunshine miał to zrobić. Więc zaczął, wiesz, miał trochę studium Biblii na temat Biblii i tego, co się dzieje, a potem grał na gitarze. Śpiewaliśmy „to było fajne”, powiedziałem, „OK, możemy to zrobić”. Potem wydarzyło się to, że zasadniczo powiedział, żebyśmy przyciemnili światła i będziemy się modlić. I zobacz, normalnie, kiedy się modlę, przyciemniam światła, zamykając oczy. Ale on faktycznie kazał im przyciemnić światła i powiedziałem, że to trochę dziwne. Więc wtedy był tu Sunshine i zasadniczo chodził od osoby do osoby i zasadniczo mówił: „Pozwól Bogu wejść do twojego życia” i „puść wodze fantazji i pozwól Bogu mieć kontrolę”. I wkrótce ludzie jeden po drugim zaczęli mówić językami i robić rzeczy, których nigdy wcześniej nie widziałem w swoim życiu. Wkrótce chodził dookoła i każdy coś robił, a teraz podchodzi do mnie i myślę sobie: „cholera, co ja tu zrobię? Czy zrobię trochę tego, co wiem, espanol?” Więc robię „Buenos dias , como jest usted”? Co mogę tu zrobić? Spojrzał na mnie, złapał mnie za ramiona i pomyślałem: „O człowieku, to jest”, nie wiedziałem, czego się spodziewać ani co myśleć. Spojrzał na mnie i wtedy, nie wiem, musiałem mieć jakiś dziwny wyraz twarzy. Ale tak czy inaczej, po prostu się wycofał, wycofał się i pozwolił mi nic nie robić. Więc byłem jedyną osobą w pokoju, która nic nie robiła, przy okazji dużo się modliłem, a zasadniczo moją modlitwą tej nocy było to, że gdy wychodziłem ze studium Biblii tej nocy, zatrzymałem się, milę dalej drogą i powiedziałem: „Boże, to od ciebie? Nie mam pojęcia, co się tam działo”. Nie mogłem zrozumieć, co ci faceci mówili. Czy to od ciebie, czy to, nigdy tego nie doświadczyłem.

Jak powiedziałem, wywodzę się z prawdziwego, fundamentalistycznego środowiska baptystów i nie umniejszam temu. Wiem, że wiele osób krytykuje fundamentalistycznych baptystów, patrząc na nich z góry. Nauczyli mnie wielu rzeczy z

Pisma Świętego, nauczyłem się wielu dobrych zasad, wielu podstawowych cnót, których mnie nauczyli. Ale szczerze mówiąc, nie mówię już zbyt wiele, więc patrzymy z góry i uprzywilejowujemy siebie jako tę intelektualną elitę, słyszysz sarkazm w moim głosie. Myślę, że to raczej przedwczesne i to jest – zwłaszcza to, co widzę dzisiaj w naszym kraju, myślę, że moglibyśmy skorzystać z trochę lepszego fundamentu opartego na podstawowych zasadach, jeśli w ogóle wiemy, co to jeszcze znaczy.

Ale tak czy inaczej, jestem na dole i zasadniczo mówię: „Boże, co by się stało, nie mam pojęcia”. Więc wtedy był ruch charyzmatyczny, który miał miejsce pod koniec lat 60., na początku lat 70. i było dużo entuzjazmu i żywotności w kościołach charyzmatycznych i to było naprawdę dobre, ponieważ było wiele dobrych kościołów, które były martwe. Tak jak martwe drewno i żywotność charyzmatyków przywróciła pasję. Przywróciła pasję do Boga i dużo czci. Podczas gdy kościoły były bardzo zaangażowane, gdy dorastałem, były zaangażowane w dydaktyczne nauczanie Pisma Świętego w pewien sposób dydaktyczny. Ale nie było tej pasji do czci Boga. To było bardziej nauczanie zasad moralnych i bardzo wąskich sposobów bycia chrześcijaninem, nie palisz, nie pijesz, nie chodzisz do kina lub cokolwiek innego. Zajmowali się tymi bardzo ograniczonymi granicami, zamiast skupiać się na czci Boga. Więc myślę, że w pewnym sensie ruch charyzmatyczny miał naprawdę szeroki, szeroki wpływ i był dość pomocny dla niego i dla kultury chrześcijańskiej.

S. Co nadejdzie i zakończenie [68:28-72:35]

Ale czym jest to mówienie językami? Chcę teraz wrócić do księgi Dziejów Apostolskich 2. Cóż, spójrzmy na to i to był obcy język. Wydaje się, że z tego, co właśnie opisaliśmy, ci Żydzi pochodzą z całego świata i że Bóg wskazuje, że jest Bogiem, mając tych robotników, wieśniaków, którzy ledwo znają swój własny język, mówiących językami z całego świata, a Żydzi przybywający z całego świata wiedzą, że słyszą ich mówiących w ich ojczystym języku, dając im znać, że to coś od Boga. To nie jest po prostu ich wymyślenie, to jest od Boga. Rzeczywiście, Piotr mówi, że to jest to, co powiedział Joel, że „Duch zstąpi na waszych synów i córki i będą prorokować”. Przyjście

Ducha będzie takie, jak przyjście Mesjasza. Więc Joel również mówi o przyjściu Ducha i w Pięćdziesiątnicę to faktycznie się dzieje i jest pokazane w zewnętrznych znakach i cudach, a jednym ze znaków i cudów jest w rzeczywistości mówienie językami. Do tego stopnia, że uznali ten język za swój ojczysty.

Więc co chciałbym zrobić, to musimy o tym porozmawiać i chcę to przedstawić w szerszym scenariuszu, pozwólcie mi to po prostu zarysować, a potem zakończymy, ponieważ skończymy to i próbuję skoordynować te wykłady z tym, co faktycznie robimy na zajęciach w ciągu tygodnia. Następnym razem chciałbym spojrzeć na Dzieje Apostolskie 2, Dzieje Apostolskie 2 mówią o konkretnych grupach językowych i obszarach, z których pochodzą, więc to jest obcy język, kiedy mówią językami, to zdecydowanie jest obcy język. Chcę przeskoczyć do Dziejów Apostolskich 8, kiedy Duch zstąpił na Samarytan i chcę przyjrzeć się temu, co się tam dzieje. Chcę przeskoczyć do Dziejów Apostolskich 10 i przyjrzeć się, kiedy Duch zstąpił na Korneliusza, który jest poganinem, nie Żydem, poganinem w rozdziale 10, kiedy Duch zstąpił na niego, co się stało. A co się dzieje z Pawłem w Dziejach Apostolskich, rozdział 19, o którym wspominaliśmy wcześniej, kiedy Paweł kładzie ręce na niektórych uczniów Jana Chrzciciela, którzy nie wiedzieli o Jezusie, myślę, że było to w Efezie, i kładzie na nich ręce, a oni otrzymują Ducha Świętego. Co się z nimi dzieje? A potem chciałbym zebrać rozdział 2, rozdział 8, rozdział 10 i rozdział 19, kiedy Duch zstępuje na nich i obserwujemy tam mówienie językami i mówimy, że to Dzieje Apostolskie mówienie językami.

Następnie chciałbym przejść do 1 Koryntian 12 i wspomnieć tam o kilku rzeczach, ponieważ mamy również zapis w 1 Koryntian 12 o Duchu, który pojawia się w tym momencie. Teraz, kiedy to robimy, chciałbym porozmawiać o chrzcie Duchem Świętym i myślę, że musisz tam jest jeden werset, który uważam za naprawdę ważny w całej tej sprawie chrztu Duchem Świętym. Chcemy to poruszyć później, pochodzi z Koryntian. Więc myślę, że zostawię to na następny raz, a następnym razem skupimy się na mówieniu językami i czy jest to na dziś, czy nie, jaka była jego funkcja i jak łączy się z chrztem Duchem Świętym. To, co zamierzam zasugerować, to chrzest Duchem Świętym

jest dziełem Ducha Świętego Boga, przez które łączy Żyda i Greka, mężczyznę i kobietę, w jedno ciało. Tak więc praca Ducha Świętego polega na tym, że kształtuje ciało w jedno ciało Chrystusa ze wszystkich jego różnorodności. Mamy więc wiele do oczekiwania i zajmiemy się tym następnym razem. Dziękuję.

Transkrypcja: Stevie Schweighardt

Redakcja: Ben Bowden

Wstępna redakcja: Ted Hildebrandt